

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Jany Jurečkové v právní věci žalobce: **S. H.**, zastoupeného Mgr. Eduardem Benešem, advokátem se sídlem Praha 9, Na Rozcestí 6/1434, proti žalovanému: **Policie České republiky**, Služba cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2010, č. j. CPR-517-3/ČJ-2010-9CPR-V234, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 5. 2014, č. j. 8 A 55/2010 – 131,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna advokáta Mgr. Eduarda Beneše se určuje částkou 4114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, odboru specializovaných činností, oddělení pátrání ze dne 13. 12. 2009, č. j. CPPH-20852/ČJ-2009-004003, bylo žalobci (stěžovateli), uloženo správní vyhoštění z území České republiky podle § 119 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Dobu, po kterou nelze účastníku řízení umožnit vstup na území České republiky, stanovil správní orgán I. stupně na tři roky. Odvolání žalovaného proti rozhodnutí o správním vyhoštění bylo zamítnuto shora uvedeným rozhodnutím žalovaného.

Stěžovatel brojil proti rozhodnutí žalovaného žalobou, o níž Městský soud v Praze rozhodl zamítavě napadeným rozsudkem.

Včas podanou kasační stížností stěžovatel napadl výrok I. rozsudku městského soudu podle § 103 odst. 1 písm. a) až e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.). Stěžovatel

připustil, že Policie České republiky postupovala v souladu se zákonem a vyžádala si stanovisko Ministerstva vnitra, zda je vycestování stěžovatele možné. Podle odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného se stěžovatel „snaží svůj nelegální pobyt na území České republiky ospravedlnit brozícím nebezpečím pro jeho příslušnost k ruské národnosti, které mu znemožňuje návrat do vlasti.“ Stěžovatel pochází ze Sumské oblasti, v níž Ukrajinci tvoří 89 % obyvatel a Rusové 9 %, patří tedy k národnostní menšině. V současné době, jak informují veřejně dostupné zdroje, zde vrcholí národnostní napětí. Stěžovatel poukázal na informace z Wikipedie, otevřené encyklopedie.

Žalovaný se ztotožnil s napadeným rozsudkem, odkázal na předchozí rozhodnutí a k věci se podrobněji nevyjádřil.

Ve svém rozhodnutí vyšel žalovaný ze zjištění, že dne 1. 10. 2009 v 15.00 hod., byl kontrolován hlídkou MOP Kobylisy ve spolupráci s hlídkou Městské policie M. K., nar. X. Následným šetřením a na základě přiznání stěžovatele bylo zjištěno, že totožnost, kterou uvedl při kontrole dne 1. 10. 2009 hlídce MOP Kobylisy, není jeho pravou totožností. Dalším šetřením bylo doloženo, že dne 23. 10. 2003 bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění na 3 roky. Dne 9. 11. 2003 bylo zahájeno řízení ve věci mezinárodní ochrany. Řízení bylo Nejvyšším správním soudem dne 25. 1. 2007 zastaveno a rozhodnutí o tom nabylo právní moci dne 28. 2. 2007. Do protokolu o vyjádření účastníka řízení ze dne 13. 12. 2009 stěžovatel uvedl, že porozuměl poučení, důvodu, proč je s ním protokol sepisován, a dále uvedl, že jazyku, ve kterém je vedené řízení rozumí slovem i písmem a tlumočnicka nežadá. Žalovaný dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně postupoval v řízení v souladu s § 3 a § 50 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, náležitě zjistil skutečný stav věci a pro rozhodnutí si opatřil potřebné podklady, přičemž i zjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce. Správní vyhoštění z území České republiky a doba 3 let, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území České republiky, vyhodnotil žalovaný jako přiměřené opatření.

Stěžovatel napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, o níž rozhodl Městský soud v Praze usnesením ze dne 11. 5. 2010, č.j. 8 A 55/2010-15; žaloba stěžovatele proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného byla odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.; na základě podané kasační stížnosti ve věci rozhodoval Nejvyšší správní soud. Rozsudkem ze dne 13. 12. 2013, č. j. 2 As 78/2013 - 16, napadené usnesení městského soudu zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Podanou žalobou uplatnil stěžovatel následující žalobní body: v první řadě namítl, že správní vyhoštění ve stanovené délce je nepřiměřeně tvrdým opatřením, které správní orgán řádně neodůvodnil, rozhodnutí o neexistenci překážek vycestování podle díkce § 179 zákona č. 326/1999 Sb. nesplňuje zákonné náležitosti správního rozhodnutí, rozhodnutí není řádně, srozumitelně a úplně odůvodněno, ačkoli může zásadním způsobem ovlivnit stěžovatelova lidská práva, žalovaný se rovněž nevypořádal s námitkou stěžovatele, že nebyl řádně poučen o právu na tlumočnicka.

Městský soud pokračoval v řízení a v napadeném rozsudku se řádně vypořádal se všemi vnesenými žalobními body. Neshledal je důvodnými, což vedlo k zamítnutí žaloby.

Stěžovatel podal kasační stížnost s odkazem na § 103 odst. 1 s. ř. s. a to z důvodu tvrzené

pokračování

- a) nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení,
- b) vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost,
- c) zmatečnosti řízení před soudem spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce,
- d) nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé,
- e) nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

Uvedené důvody jsou však jen obecnými kategoriemi, které musí stěžovatel v kasační stížnosti naplnit zcela konkrétním a jedinečným obsahem. Je na stěžovateli, aby vylíčil, k jakým konkrétním vadám došlo podle jeho názoru v řízení před správním orgánem či před krajským soudem, jakými blíže určenými vadami trpí podle něj rozhodnutí soudu, případně v čem přesně spatřuje stěžovatel nesprávné posouzení právní otázky soudem. Pouhá paragrafová či slovní citace některého zákonného ustanovení jako stížnostní bod neobstojí. Naproti tomu postačí, že ze znění kasační stížnosti jsou seznatelné důvody, které zákonným kasačním důvodům odpovídají, a není rozhodující, že sám stěžovatel tyto důvody jednotlivým ustanovením nepodřadil nebo tak učinil nepřesně [viz rozsudek ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, (161/2004 Sb. NSS)]. Požadované konkrétní vylíčení uplatněných kasačních důvodů však podaná kasační stížnost zcela postrádá. Stěžovatel se pouze omezil na vysvětlení, že je jako Rus v Sumské oblasti příslušníkem národnostní menšiny, což dokládal odkazem na informace z Wikipedie.

Podle § 104 odst. 4 s. ř. s., *kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Z povahy kasační stížnosti, kdy Nejvyšší správní soud není opravnou instancí, nerozhoduje o věci samé, vyplývá, že jeho úkolem je zejména přezkoumat závěry krajského soudu, které zaujal k jednotlivým skutkovým a právním otázkám. Podle § 109 odst. 5 s. ř. s. ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřiblíží.* Těmito skutečnostmi je třeba rozumět okolnosti výhradně skutkové povahy, k jejichž prokázání jsou následně navrhovány důkazní prostředky. Citované ustanovení proto omezuje nejen možnost uplatňovat nové skutečnosti, ale také možnost navrhnout k jejich prokázání důkazy. Všechny skutečnosti a je prokazující důkazní prostředky, které jsou rozhodné pro zjištění skutkového stavu ve věci samé, musí proto žalobce (pozdější stěžovatel) uvést a navrhnout již před krajským soudem. K tomu např. rozhodnutí ze dne 22. 9 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, podle kterého: „... ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. naproti tomu brání tomu, aby se poté, co bylo vydáno přezkoumávané rozhodnutí, uplatňovaly skutkové novoty. K takto uplatněným novým skutečnostem kasační soud při svém rozhodování nepřiblíží.“

V zákazu právních novot, jak uvedl Nejvyšší správní soud [rozsudek ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155, (1743/2009 Sb. NSS)], nelze spatřovat „omezení práv fyzických

a právnických osob na přístup k soudní ochraně“. Naopak po účastnících předcházejícího žalobního řízení lze požadovat, aby při ochraně svých práv postupovali v řízení před krajskými soudy aktivně, tj. aby uplatnili veškeré výhrady, které proti závěrům či postupu správního orgánu mají. Pokud tak neučiní, musí počítat s případnými nepříznivými následky v podobě omezených možností argumentace v dalším stupni. Toto omezení je nicméně podle názoru Nejvyššího správního soudu „obhajitelné za situace, kdy účastník řízení může této restrikci předejít tím, bude-li si počínat odpovědně, ale též racionálně. Shora citovaný korelativ koncentrační zásady (ač tak učinit mohl) se tak nevychýlí pouhým objektivním posouzením, zda určitý tvrzený důvod nezákonnosti správního rozhodnutí mohl být předestřen již v řízení žalobním, ale je nutné též uvážit, zda by jeho (objektivně možné) uplatnění bylo, s ohledem na kontext konkrétní věci, racionální“.

Námítku, že stěžovatel je příslušníkem národnostní menšiny, uplatněnou v kasační stížnosti, nelze než hodnotit jako nepřipustnou novotu. Není možné, aby se jí soud ve stadiu řízení o kasační stížnosti zabýval. Soud proto postupoval ve smyslu shora citovaných ustanovení a podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. kasační stížnost odmítl, neboť není dána podmínka řízení spočívající v tom, že ve věci byla uplatněna alespoň jedna přípustná a obsahově konkrétní námítka.

O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému by právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení mu však nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. V řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného krajský soud stěžovateli k jeho žádosti ustanovil zástupcem advokáta podle § 35 odst. 8 s. ř. s. Zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti, náklady řízení hradí stát. Náklady řízení o kasační stížnosti činí odměnu za jeden úkon právní služby a to podání kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky 177/1996 Sb., advokátní tarif. Výše odměny ve smyslu § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky činí 3100 Kč. Náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 3 vyhlášky činí 300 Kč. Celkem 3400 Kč. Ustanovený zástupce je plátcem DPH. V souladu s § 35 odst. 8 s. ř. s. mu soud proto přiznal též 21 % DPH, což je 714 Kč. Celková výše přiznané odměny činí 4114 Kč.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. října 2014

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu